

imod, det er der ingen Ulykke i; jeg vilde nødig se, at der var endnu færre Benner af Regjeringen, end der nu er, thi hvem skulde vi saa tale med, og jeg veed da heller ikke, hvad vi skulde tale om. Jeg sætter selv saa stor Pris paa at se enhver Ven af Regjeringen her, og hver Gang, der er en af dem, der forsvinder — det pleier jo at ske ved hvert Valg — gjør det mig ondt.

Det ærede Medlem sagde dernæst, og deri faldt hans Tanke noget sammen med det ærede Medlems fra Middelfart (Monrad), at man ikke maatte overdrive og lægge Regjeringen Horsens Tugthussagen til Last. Dette Tugthus synes at falde de mere eller mindre varme Benner af Regjeringen svært for Brystet, — jeg anser nu ikke det ærede Medlem for Middelfart for nogen varm Ven; han hører snarere til de mindre varme Benner, men da han flere Gange har sagt, at han ikke delte det nuværende Fler-tals Mistillid til Regjeringen, tør jeg altså nok sige, at det er et mindre varmt Venstab, det ærede Medlem nærer for den. De have jo sagt at bælle over Regjeringens Ansvar med Hensyn til Horsens Tugthussagen, dertil vil jeg sige, at dersom det kun var sket i Horsens, hvis det var den eneste Mislighed paa Administrationens Omraade, der havde viist sig under den nuværende Regjering, vilde det aldrig være faldet mig ind at sætte det i Forbindelse med Regjeringen, thi saadan en enkelt Mislighed er ikke nok, man kan sige, det kan ske, ligesom da det ærede Medlem for Middelfart kom til Sol-land, de saa begyndte at slaa hverandre ihjel, men det vilde dog være ubilligt at sige, at det var ham, der slog ihjel. Men paa den anden Side vil det ærede Medlem dog vistnok indrømme mig, at hvis det var blevet ved, hvis det var blevet ganske almindeligt, at der for hvert Aar, hvori han var der, blev slaaet Flere og Flere ihjel, saa vilde det være tvivlsomt, om den Moral, det ærede Medlem prædikede, var en virkelig god og sund Moral, eller i alt Fald om hans Øjne slog fuldstændig til. Ligesom man forlanger af en General, at han efterhaanden skal føre Krigen til en lykkelig Ende, saaledes forlanger man af en Biskop, at han dog en Gang skal sætte en Stopper for Myrderierne. Det maa dog ikke gaa som hos Maorierne, for at blive i det ærede Medlems Billede, at de spise hinanden Mefammen. Paa samme Maade forlanger man af et Ministerium, at det skal sætte en Stopper for Eligt; der maa ikke blive ved at brede sig over alle Administrationens Ørene Stagnation, Uhy-dighed, Bedrageri og alt Eligt, det gaar ikke an. Hvis det blev ved, da skal jeg dog

gerne acceptere, at Ministrene ere overordentlig fortræffelige, hæderlige og brave Folk, men saa have de et forfærdeligt Uheld, det Uheld, som man pleier at affædige Generaler for, og saa burde man egentlig ogsaa forlange — jeg vil ikke sige deres Afsted, thi jeg vil ikke blande mig i Kongens Ret til selv at affædige sine Ministre — men at de skulde indse, at det egentlig ikke er deres Opgave at bringe saa megen Forvirring tilveie som mulig; det kan man ikke bestride. Sjør havde vi Postvæsenet under Behandling, der tillod jeg mig at paavise, og det blev indrømmet fra flere Sider, at Tilstanden var slet. I Aar have vi de to Sager som jeg har, fremhævet, den ene er paa Færøerne paa Administrationens Omraade, et Omraade, der ligger langt, langt borte fra en saadan Sag som Tugthussagen. Der viser det sig nu, at der ingen Udydighed er, man adlyder ikke Ministeren, og naar Ministeren ikke bliver adlydt, er han lige glad for det, han forlanger ikke at blive adlydt. Saa komme vi til Tugthussagen; der er man enig om et almindeligt Bedrageri, og det gjør mig ondt at maatte sige det, det er virkelig nu konstateret, at det er begyndt med dette Ministerium, og ikke blot det, at det er begyndt under dette Ministerium, men saa meget er konstateret i Debatten ud af Forhørene og af Dommen, at det stadig er voxet under dette Ministerium og voxet i en ganske utrolig Grad. Det er gaaet i Horsens Tugthus, som det vilde være gaaet derovre paa Sol-land, dersom ikke det ærede Medlem fra Middelfart ved sin Indskyldelse havde sat en Stopper for Myrderiet der. Jeg kan nemlig ikke gjøre det ærede Medlem den Tjeneste at tage imod denne Forhørsdommers Erklæring. Jeg forstaaer meget godt, at det ærede Medlem gjerne vil bælle over Regjeringen, thi naar man selv har været Minister i mange Aar, har man en Medfølelse for andre Ministre. Denne Betragtning er saa almindelig, og det ærede Medlem har selv gjort den gjældende lige overfor mig, idet han under 1ste Behandling sagde, at dersom jeg havde været Minister, vilde jeg ikke dømme saa strengt, saa vilde jeg se mildere paa Ministeriet. Det forstaaer jeg godt, og jeg forstaaer ogsaa, at det ærede Medlem ikke finder det saa vanskeligt at forsvare dette Punkt, fordi det var det ærede Medlem, der ved 1ste Behandling fremdrog det som et undskyldende Moment, at disse Bedragerier i Horsens havde fundet Sted ogsaa langt tidligere, og at det var denne Regjering, som havde opdaget dem. Det er imidlertid vist, at paa dette Omraade har det ærede